

Inte kunde jag väl ana hur det skulle bli, när jag den där nyårsdagen 2016 anmälde mitt intresse att bli God man. Bara några dagar senare träffade jag denne trasiga, självdestruktiva och rädda lilla pojke. En pojk som trots dödshot precis avbrutit sin asylansökan och ville bli hemskickad. Hemskickad för att överlämna sig själv till de som ville döda honom, för att rädda sin familj och sina syskon. En pappa som kidnappats och hotats, en lillebror som misshandlats- allt för att de inte hittade pojken de letade efter, som nu fanns hos mig, i Sverige. Ju närmare hemresedagen kom, desto söndrigare blev pojken, och många blev de dagar jag fick sitta med honom gråtande eller hitta honom blodig när han ristat in ordet " Mom" på sina armar, på sitt bröst. Han var i alldeles för dåligt skick för att återvända så jag fick skriva mitt första verkställighetshinder- faktiskt på inrådan av vår handläggare på MV. Förresten den enda under de efterföljande åren som faktiskt visat stor empati.

Pojken sökte ny asyl, och nu nästan tre år senare väntar han fortfarande på sitt andra beslut. Han går sönder av längtan efter familjen, och ingen del av honom, absolut inte den minsta atom i hans lilla, lilla kropp vill vara i Sverige! Men han har inget val. Talibanerna har stängt den lilla affären, deras enda inkomstkälla, och familjen har flytt sitt hus och sin by av rädsla för att terrorn emot dem ska fortsätta och pojken bär på stora och tunga skuldkänslor för vad han, ofrivilligt, åsamkar dem. Familjen gömmer sig nu och de har endast sporadisk kontakt.

Han har gett upp skolan- vad nyttar den till?

Han har nästan gett upp livet - vad nyttar det till utan familjen, utan mamma?

Efter första intervjun 2016 hade han lite hopp, för handläggaren sade till honom att hon trodde på hans rädsla, hans historia, hans ålder och hans identitet. Två veckor efter kom åldersbedömningen, och kallelse till komplettering hos en handläggare som inte trodde på något. Min pojke sopade banan med honom- men vad hjälpte det?

Jag älskar denna lille pojk och jag är snart lika trasig- vad ska jag göra när han har gett upp? Jag säger: vi kan överklaga fler gånger men han säger det är ingen idé. Jag säger att det kanske finns en chans att han får uppehållstillstånd ändå men jag tänker hur ska han överleva här utan sin familj? Jag tror inte han gör det.

Mona Kristoffersson, 17 februari 2019